

- 2) Artikel 8, lid 1, van verordening nr. 2201/2003 moet aldus worden uitgelegd dat voor de vaststelling van de gewone verblijfplaats van een kind de nationaliteit van de moeder en haar verblijfplaats vóór het huwelijk in de lidstaat van het gerecht waarbij een verzoek inzake de ouderlijke verantwoordelijkheid aanhangig is gemaakt, geen relevante aanknopingspunten zijn, terwijl de omstandigheid dat haar minderjarige kinderen in die lidstaat geboren zijn en de nationaliteit van die lidstaat bezitten, ontoereikend is.
- 3) Ingeval geen enkel gerecht van een lidstaat krachtens de artikelen 3 tot en met 5 van verordening nr. 2201/2003 bevoegd is om uitspraak te doen over een verzoek tot ontbinding van de huwelijksband, moet artikel 7 van deze verordening, gelezen in samenhang met artikel 6 ervan, aldus worden uitgelegd dat het feit dat de verweerder in het hoofdgeding onderdaan is van een andere lidstaat dan die van het aangezochte gerecht, belet dat de in artikel 7 van die verordening vastgelegde bepalingen betreffende residuele bevoegdheid worden toegepast om de bevoegdheid van dit gerecht vast te stellen, zonder dat dit evenwel eraan in de weg staat dat de gerechten van de lidstaat waarvan hij onderdaan is, krachtens de nationale bevoegdheidsregels van die lidstaat bevoegd zijn om kennis te nemen van een dergelijk verzoek.

Ingeval geen enkel gerecht van een lidstaat krachtens de artikelen 8 tot en met 13 van verordening nr. 2201/2003 bevoegd is om uitspraak te doen over een verzoek betreffende de ouderlijke verantwoordelijkheid, moet artikel 14 van deze verordening aldus worden uitgelegd dat het feit dat de verweerder in het hoofdgeding onderdaan is van een andere lidstaat dan die van het aangezochte gerecht, niet belet dat de in artikel 14 van die verordening vastgelegde bepalingen betreffende de residuele bevoegdheid worden toegepast.

- 4) Artikel 7 van verordening nr. 4/2009 moet aldus worden uitgelegd dat

- wanneer de gewone verblijfplaats van alle partijen bij het geschil over onderhoudsverplichtingen niet in een lidstaat is gelegen, de bevoegdheid die in uitzonderingsgevallen is gebaseerd op het in artikel 7 van verordening nr. 4/2009 bedoelde forum necessitatis kan worden vastgesteld indien geen enkel gerecht van een lidstaat bevoegd is op grond van de artikelen 3 tot en met 6 van die verordening, indien in de derde staat waarmee het geschil nauw verbonden is redelijkerwijs geen procedure aanhangig kan worden gemaakt of kan worden gevoerd, of indien een procedure daar onmogelijk blijkt, en indien dit geschil voldoende nauw verbonden is met de lidstaat waar de zaak aanhangig wordt gemaakt;
- om er in uitzonderingsgevallen van uit te gaan dat in een derde staat redelijkerwijs geen procedure aanhangig kan worden gemaakt of kan worden gevoerd, na uitvoerig onderzoek van de in elk concreet geval aangevoerde gegevens moet blijken dat de toegang tot de rechter in die derde staat rechtens of feitelijk wordt belemmerd, meer bepaald door de toepassing van procedurevoorwaarden die discriminerend zijn of indruisen tegen de fundamentele waarborgen van een eerlijk proces, zonder dat van de partij die zich op artikel 7 beroept, wordt verlangd dat zij aantoonst dat zij vruchteloos bij de gerechten van dezelfde derde staat een dergelijke procedure aanhangig heeft gemaakt of heeft getracht die aanhangig te maken, en
- om te oordelen dat een geschil voldoende nauw verbonden is met de lidstaat van het gerecht waar de zaak aanhangig is gemaakt, kan worden uitgegaan van de nationaliteit van een van de partijen.

(¹) PB C 423 van 7.12.2020.

Arrest van het Hof (Eerste kamer) van 1 augustus 2022 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Landgericht Hannover — Duitsland) — Landkreis Northeim/Daimler AG

(Zaak C-588/20) (¹)

(Prejudiciële verwijzing – Mededinging – Kartels – Artikel 101 VWEU – Schadevorderingen wegens inbreuken op het mededingingsrecht van de Unie – Besluit van de Europese Commissie waarbij een inbreuk wordt vastgesteld – Schikkingsprocedure – Producten waarop de inbreuk betrekking heeft – Speciale vrachtwagens – Vuilniswagens)

(2022/C 408/10)

Procestaal: Duits

Verwijzende rechter

Landgericht Hannover

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Landkreis Northeim

Verwerende partij: Daimler AG

In tegenwoordigheid van: Iveco Magirus AG, Traton SE, handelend als rechtsoptvolgster van MAN SE, MAN Truck & Bus en MAN Truck & Bus Deutschland GmbH, Schönackers Umweltdienste GmbH & Co. KG

Dictum

Besluit C(2016) 4673 final van de Europese Commissie van 19 juli 2016 inzake een procedure op grond van artikel 101 [VWEU] en artikel 53 van de EER-Overeenkomst (Zaak AT.39824 — Vrachtwagens) moet aldus worden uitgelegd dat speciale vrachtwagens, vuilniswagens daaronder begrepen, behoren tot de producten waarop het in dat besluit vastgestelde kartel betrekking had.

(¹) PB C 53 van 15.2.2021.

Arrest van het Hof (Eerste kamer) van 8 september 2022 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Tallinna Halduskohus — Estland) — AS Lux Express Estonia / Majandus- ja Kommunikatsiooniministeerium

(Zaak C-614/20) (¹)

[Prejudiciële verwijzing – Verordening (EG) nr. 1370/2007 – Openbaar personenvervoer per spoor en over de weg – Bij algemene regels opgelegde verplichting om bepaalde categorieën passagiers gratis te vervoeren – Verplichting voor de bevoegde instantie om exploitanten een compensatie voor openbardienstverlening toe te kennen – Berekeningsmethode]

(2022/C 408/11)

Procestaal: Ests

Verwijzende rechter

Tallinna Halduskohus

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: AS Lux Express Estonia

Verwerende partij: Majandus- ja Kommunikatsiooniministeerium

Dictum

1) Artikel 2, onder e), van verordening (EG) nr. 1370/2007 van het Europees Parlement en de Raad van 23 oktober 2007 betreffende het openbaar personenvervoer per spoor en over de weg en tot intrekking van verordening (EEG) nr. 1191/69 van de Raad en verordening (EEG) nr. 1107/70 van de Raad, zoals gewijzigd bij verordening (EU) 2016/2338 van het Europees Parlement en de Raad van 14 december 2016,

moet aldus worden uitgelegd dat:

het begrip “openbardienstverplichting” in die bepaling ook ziet op de in een nationale wettelijke regeling opgenomen verplichting voor ondernemingen die op het grondgebied van de betrokken lidstaat geregeld openbaar vervoer over de weg en per spoor aanbieden om bepaalde categorieën passagiers — met name kinderen die nog niet leerplichtig zijn en bepaalde categorieën personen met een handicap — gratis te vervoeren zonder daarvoor een overheidscompensatie te ontvangen.

2) Artikel 3, lid 2, en artikel 4, lid 1, onder b), i), van verordening nr. 1370/2007, zoals gewijzigd bij verordening 2016/2338,

moeten aldus worden uitgelegd dat:

de bevoegde instanties verplicht zijn om aan ondernemingen die op het grondgebied van de betrokken lidstaat geregeld openbaar vervoer over de weg en per spoor aanbieden, een compensatie te verlenen voor het netto-financiële effect — positief of negatief — op de kosten en opbrengsten voor de naleving van een bij algemene regel vastgestelde verplichting voor die ondernemingen om bepaalde categorieën passagiers, met name kinderen die nog niet leerplichtig zijn en bepaalde categorieën personen met een handicap, gratis te vervoeren.